

**ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΕΙΔΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΜΙΚΡΟΔΙΑΦΟΡΩΝ**

**Αριθμός αποφάσεως 2350 /2019
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ**

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Αθηνών Ακριβή Ερμίδου , την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου Αθηνών και την Γραμματέα Αικατερίνη Μαραγκού.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9 Απριλίου 2019, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: του, κατοίκου
(ΑΦΜ:), ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου Ελεούσας Σακελλαροπούλου.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία: «ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΥΔΡΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΕΤΕΥΣΗΣ ΠΡΩ-ΤΕΥΟΥΣΑΣ ΑΕ και το δ.τ. ΕΥΔΑΠΑΕ, που εδρεύει στο Γαλάτσι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, (ΑΦΜ: 094079101), η οποία Παραστάθηκε στο ακροατήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου Δέσποινας Τσίλη.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 5.11.2018 αγωγή , που κατατέθηκε με αριθμό ΓΑΚ 988386/ ΕΑΚ 3681/ 16,11..2018 και προσδιορίσθηκε για την ανωτέρω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Κατά τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, όποιος ζημιώσει, άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Από\ τη διάταξη αυτή, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298, 299, 330 και 932 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει, ότι προϋποθέσεις της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία είναι: α) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), β) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, γ) υπαιτιότητα, που περιλαμβάνει τον δόλο και την αμέλεια και δ) πρόσφορος αιτιώδης συνάφεια μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς και αποτελέσματος, δηλαδή της ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της εννόμου τάξεως. Έτσι, παρανομία συνιστά και η παράβαση της γενικής υποχρεώσεως πρόνοιας και ασφάλειας στο πλαίσιο της συναλλακτικής και γενικότερα της κοινωνικής δραστηριότητας των ατόμων, δηλαδή η παράβαση της, κοινωνικός επιβεβλημένης και εκ της θεμελιώδους δικαιοσύνης αρχής της συνεπούς συμπεριφοράς απορρέουσας, υποχρεώσεως λήψεως ορισμένων μέτρων επιμέλειας για την αποφυγή προκλήσεως ζημίας σε έννομα αγαθά τρίτων προσώπων. Περαιτέρω, την ευθύνη για αποζημίωση ως προς ορισμένα (ειδικά) θέματα, καλύπτει η ρυθμιστική εμβέλεια του άρθρου 8 του ν. 2251/1994 για την "προστασία των καταναλωτών", το οποίο ορίζει, μεταξύ άλλων,

ότι "ο παρέχων υπηρεσίες ευθύνεται για κάθε ζημία που προκάλεσε υπαιτίως κατά την παροχή των υπηρεσιών" (παρ.1), ότι "ως παρέχων υπηρεσίες θεωρείται όποιος παρέχει κατά τρόπο ανεξάρτητο υπηρεσία στο πλαίσιο της άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας" (παρ.2 εδ. β'), ότι "ο ζημιωθείς υποχρεούται να αποδείξει τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της παροχής της υπηρεσίας και της ζημίας" (παρ.3), ότι "ο παρέχων τις υπηρεσίες φέρει το βάρος της απόδειξης της έλλειψης υπαιτιότητας" (παρ.4 εδ. α'), ότι "για την εκτίμηση της έλλειψης υπαιτιότητας λαμβάνονται υπόψη η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών και ιδιαίτερα: α) η φύση και το αντικείμενο της υπηρεσίας, ιδίως σε σχέση με τον βαθμό επικινδυνότητάς της, β) η εξωτερική μορφή της υπηρεσίας, γ) ο χρόνος παροχής της υπηρεσίας, δ) η ελευθερία δράσης που αφήνεται στον ζημιωθέντα στο πλαίσιο της υπηρεσίας, ε) το αν ο ζημιωθείς ανήκει σε κατηγορία μειονεκτούντων ή ευπρόσβλητων προσώπων και στ) το αν η παρεχόμενη υπηρεσία αποτελεί εθελοντική προσφορά του παρέχοντος" (παρ.4 εδ. β') και ότι "μόνη η ύπαρξη ή δυνατότητα τελειότερης υπηρεσίας κατά τον χρόνο παροχής της υπηρεσίας ή μεταγενέστερα δεν συνιστά υπαιτιότητα" (παρ.5). Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι η ευθύνη του παρέχοντος υπηρεσίες, ο οποίος κατά την έννοια της διατάξεως αυτής (και κατά την άποψη του παρόντος Δικαστηρίου) δύναται να είναι και η ΕΥΔΑΠ ΑΕ έναντι των καταναλωτών πελατών της μπορεί να είναι είτε ενδοσυμβατική είτε αδικοπρακτική, ανεξάρτητα από προϋφιστάμενη ενοχική σχέση μεταξύ παρέχοντος τις υπηρεσίες και ζημιωθέντος. Προϋποθέσεις για τη θεμελίωση ευθύνης σε βάρος του παρέχοντος υπηρεσίες είναι οι παρακάτω: α) παροχή ανεξάρτητων υπηρεσιών στα πλαίσια άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, β) υπαιτιότητα του παρέχοντος υπηρεσίες κατά την παροχή υπηρεσίας, η οποία τεκμαίρεται και ο παρέχων έχει το βάρος απόδειξης της έλλειψής της. Ως κριτήρια για την εκτίμηση της ύπαρξης υπαιτιότητας αναφέρονται στο νόμο η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών, γ) παράνομο. Η συμπεριφορά του παρέχοντος υπηρεσίες θα πρέπει ν' ανταποκρίνεται στην ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια, δηλαδή στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας που επιβάλλουν οι κανόνες της επιστήμης ή τέχνης του, δ) ζημία με βάση το γενικό δίκαιο της αποζημίωσης και ε) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ παροχής της υπηρεσίας και ζημίας. Για τη θεμελίωση της (αδικοπρακτικής) ευθύνης απαιτείται όπως προεκτέθηκε παράνομη και υπαίτια πρόκληση ζημίας. Αμφότερες οι προϋποθέσεις αυτές (παράνομη και υπαιτιότητα) συντρέχουν ταυτοχρόνως με βάση τη θεώρηση της αμέλειας ως μορφής πταίσματος και ως μορφής παρανομίας ("διπλή λειτουργία της αμέλειας"). (ΑΠ 133/2017, ΑΠ 2257/2014 δημ ΤΝΠ ΔΣΑ). Περαιτέρω, η έννοια του καταναλωτή, σύμφωνα με το άρθρο 1 § 4 εδ. α' του Ν. 2251/1994 είναι ευρεία, καθώς καταλαμβάνει, κατά το γράμμα του, κάθε πρόσωπο που αποτελεί τον τελικό αποδέκτη ενός προϊόντος ή μιας υπηρεσίας, ασχέτως αν η χρήση, για την οποία προορίζεται, είναι προσωπική ή επαγγελματική. (ΑΠ 499/2017 ΑΠ 1343/2012 δημ ΤΝΠ ΔΣΑ).

Στην υπό κρίση αγωγή ο ενάγων εκθέτει ότι τυγχάνει κύριος ενός διαμερίσματος που βρίσκεται στη , όπως ειδικότερα περιγράφεται, το οποίο απέκτησε με τον ειδικότερο αναφερόμενο τρόπο κατά το έτος 2010. Ότι το εν λόγω διαμέρισμα είναι συνδεδεμένο από το έτος 1981 με το δίκτυο ύδρευσης της εναγόμενης δύναμει σχετικής σύμβασης του ενός εκ των οικοπεδούχων του ακινήτου και δύναμει του τότε ισύοντος ΚΛΔΥ που επέτρεπε την , κατάρτιση σύμβασης υδροληψίας από τον εκάστοτε υδρευόμενο. Ότι το εν λόγω διαμέρισμα ο δικαιοπάροχος πατέρας του είχε εκμισθώσει αρχικά στην αναφερομένη μισθώτρια, εν συνεχεία δε ο ίδιος υπεισήλθε στην ένδικη μίσθωση ως εκμισθωτής και η κόρη της αρχικής μισθώτριας μετά το θάνατό της υπεισήλθε στην θέση της μισθώτριας. Ότι μετά

την έξωση της εν λόγω μισθώτριας που έλαβε χώρα λόγω οφειλών μισθωμάτων, και μετά την ανάληψη της χρήσης του μισθίου, υπέβαλε αίτηση προς την εναγόμενη για μεταβολή του ονόματος του δικαιούχου της παροχής υδροδότησης του ακινήτου του, οπότε και διαπίστωσε ότι υπήρχαν οφειλές της ως άνω μισθώτριας ύψους 4.841,67 ευρώ, τις οποίες η εναγομένη χρέωσε στον ίδιο με την ιδιότητά του ως ιδιοκτήτη και σύμφωνα με τον ισχύοντα ΚΛΔΥ. Ότι οι διατάξεις του ισχύοντος ΚΛΔΥ βάσει των οποίων ο ίδιος θεωρείται ως υδρευόμενος-καταναλωτής λόγω της ιδιότητάς του ως κυρίου του ακινήτου, είναι αντισυνταγματικές για τους ειδικότερους λόγους που αναφέρει και ως εκ τούτου ανεφάρμοστες με συνέπεια να μη οφείλει στην εναγομένη το ανωτέρω ποσό. Άλλως και επικουρικά η εναγομένη ευθύνεται απέναντι του κατά τις διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 2251/1994 ως παρέχουσα υπηρεσίες, σε συνδ. με τις διατάξεις των άρθρων 218 και 288 ΑΚ καθόσον με τις ειδικότερα περιγραφόμενες πράξεις και παραλείψεις της παραβίασε την υποχρέωση πρόνοιας και ασφάλειας με συνέπεια να προκαλέσει αποκλειστικά η ίδια στο σύνολό της άλλως κατά τα 2/3 στη γένεση και την έκταση της οφειλής της μισθωτριάς του, την οποία μετακύλισε στον ίδιο. Κατόπιν τούτων ζητεί να αναγνωρισθεί η ανυπαρξία της οφειλής του εκ ποσού 4.538,58 ευρώ προς την εναγομένη άλλως η ανυπαρξία των 2/3 αυτής, καθώς και να καταδικασθεί η εναγομένη στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων. Η αγωγή με το περιεχόμενο αυτό παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση στο παρόν δικαστήριο που είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρ.4 παρ. 1α, και 25παρ 2 ΚΠολΔ), κατά τις ειδικές διατάξεις για τις μικροδιαφορές των άρθρων 466 επ. ΚΠολΔ και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις που αναφέρονται στην μείζονα σκέψη σε συνδ. με εκείνες των άρθρων 70, 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, μη υποκειμένη σε τέλος δικαστικού ενσήμου λόγω του αναγνωριστικού της χαρακτήρα.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδικών που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά, τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, είτε προς άμεση απόδειξη είτε για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, τις ομολογίες αυτών και την εν γένει διαδικασία αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων τυγχάνει κύριος, νομέας και κάτοχος του υπό στοιχεία Ε-2 διαμερίσματος του (Ε1) πάνω από το ισόγειο ορόφου, επιφάνειας 119,80 τ.μ., μετά της ανηκούσης σε αυτό κατ' αποκλειστική χρήση υπό στοιχεία Υ-3 αποθήκης του υπογείου ορόφου, πολυκατοικίας που βρίσκεται στη επί της οδού αρ. Το ως άνω ακίνητο ο ενάγων απέκτησε λόγω γονικής παροχής δυνάμει της υπ' αριθμ. πράξης του Συμβ/φου Αθηνών Γεωργίου Γ. Παπαθεοδώρου, νομίμως καταχωρημένης στα Κτηματολογικά Φύλλα του ακινήτου του Κτηματολογικού Γραφείου, από τον έως τότε κύριο πατέρα του του Εξάλλου ο ως άνω δικαιοπάροχος του ενάγοντα δυνάμει του από 8.6.1981 ιδιωτικού συμφωνητικού μισθώσεως είχε εκμισθώσει το εν λόγω ακίνητο στην, για χρονικό διάστημα αρχικά 19 μηνών, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί ως κατοικία δική της και της κόρης της,, ενώ στην συνέχεια δυνάμει των από 1.7.1984 και από 15.4.1987 ιδιωτικών συμφωνητικών, η μίσθωση παρατάθηκε διαδοχικά και εν τέλει κατέστη αορίστου χρόνου. Στην εν λόγω μίσθωση, ο ενάγων μετά την κτήση του ακινήτου κατά τα ανωτέρω, υπεισήλθε κατ' άρθρο ΑΚ 614 ως εκμισθωτής, ενώ επί πλέον μετά τον θάνατο αρχικής μισθώτριας που συνέβη στις 29.4.2015, υπεισήλθε στην μίσθωση η κόρη της, Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι λόγω οφειλών μισθωμάτων εκ μέρους της η ως άνω μισθώτριας ο ενάγων άσκησε την από 14.2.2015 αγωγή ενώπιον του Ειρηνοδικείου Καλλιθέας επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. απόφαση αυτού η οποία εν συνεχεία εκτελέσθηκε αναγκαστικά με την υπ' αριθμ./2017 έκθεσης βιαίας

αποβολής και εγκατάστασης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Αθηνών Αδριανού Δαμιανού. Κατόπιν της ως άνω έξωσης της μισθώτριας ο ενάγων υπέβαλε προς την εναγόμενη αίτηση για τη μεταβολή του ονόματος του δικαιούχου της με αριθμό παροχής υδροδότησης του ανωτέρω διαμερίσματος ιδιοκτησίας του (αριθμός μετρητή:). Ωστόσο όταν στις 4.12.2017, ο ενάγων έλαβε τον εκδοθέντα στο όνομά του υπ' αριθμ. λογαριασμό κατανάλωσης ύδατος, διαπίστωσε ότι υπήρχε οφειλή της πρώην μισθώτριας του διαμερίσματος έναντι της εναγόμενης για την κατανάλωση ύδατος κατά τη διάρκεια της άνω μίσθωσης, συνολικού ποσού τότε ευρώ 4.841,67, καθόσον στον άνω λογαριασμό της αντιδίκου γινόταν μνεία του άνω ποσού (ευρώ 4.841,67) ως οφειλόμενου- κατά τον χρόνο έκδοσης του λογαριασμού- υπολοίπου εκ του με αριθμό 01549176 διακανονισμού. Για τον λόγο αυτό στις 18.12.2017, μετέβη στο Υπο/μα Καλλιθέας της εναγόμενης, η μητέρα του ενάγοντα, προκειμένου να ενημερωθεί για την ως άνω οφειλή της μισθώτριας και για τον εν λόγω διακανονισμό της οφειλής σε δόσεις, για τον οποίο ουδεμία γνώση είχε λάβει έως τότε οπότε και υπό την απειλή της διακοπής της άμεσης υδροδότησης του ακινήτου καταβλήθηκε το ποσό τριών ληξιπρόθεσμων δόσεων του διακανονισμού, με την επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματος του ενάγοντα και ιδίως υπό την επιφύλαξη του δικαιώματος για την αμφισβήτηση της νομιμότητας της αξίωσης της εναγομένης. Έκτοτε το συνολικό ποσό της επίδικης οφειλής προς την εναγόμενη ανήλθε το ποσό των 4.538,58. Ευρώ. Στην συνέχεια ο ενάγων προσέφυγε με την από αναφορά ενώπιον της Ανεξάρτητης Αρχής «Συνήγορος του Καταναλωτή», αιτούμενος τη διαγραφή της άνω οφειλής, επ' αυτής δε εκδόθηκε η με αριθμ. πρωτ./....2018 έγγραφη σύσταση-πόρισμα της Αρχής σύμφωνα με την οποία η τελευταία απηύθυνε σύσταση προς την εναγόμενη για την αναζήτηση από τον ενάγοντα ως ιδιοκτήτη του άνω ακινήτου μόνο του 1/3 της συνολικής ανωτέρω οφειλής. Η εναγομένη με το από 28.5.2018 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (e-mail), αρνήθηκε να αποδεχθεί την ανωτέρω σύσταση της Αρχής Στην συνέχεια και εν όψει της αμφισβήτησης της ένδικης αξίωσης της εναγομένης, ο ενάγων άσκησε την από 31.8.2018 αίτηση ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών περί λήψης ασφαλιστικών μέτρων και επ' αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 1055/2018 απόφαση με την οποία υποχρεώθηκε η εναγομένη να προβεί εντός δεκαπέντε (15) ημερών από την επίδοση της ανωτέρω αποφάσεως στην προσωρινή αποκατάσταση της υδροδότησης του άνω διαμερίσματος έως την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της κύριας και ήδη υπό κρίση αγωγής. Ο ενάγων ισχυρίζεται ότι οι διατάξεις του ΚΛΔΥ βάσει των οποίων η εναγομένη του καταλόγισε την ένδικη οφειλή της πρώην μισθώτριάς του, τυγχάνουν αντισυνταγματικές ως αντίθετες στις διατάξεις του άρθρου 17 παρ.1 και 5 παρ. 1 του Συντ. και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ, και επομένως ως αντισυνταγματικές και ανεφάρμοστες, δεν τον δεσμεύουν και ουδέν οφείλει στην εναγομένη από την ανωτέρω αιτία. Ειδικότερα επί του θέματος αυτού πρέπει να αναφερθούν τα εξής: Δυνάμει της υπ' αριθμ. Δ16γ/694/7/117/Γ/12.3.2009 Υπουργικής Απόφασης του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (ΦΕΚ 552/Β726.3.2009) εγκρίθηκε η υπ' αριθμ. 16297/17.9.2008 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της εναγομένης ΕΥΔΑΠ ΑΕ, με την οποία καταρτίσθηκε, κατά τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 18 του καταστατικού της (ΦΕΚ 11085/9.10.2006/τ. ΑΕ & ΕΠΕ) και στις διατάξεις των άρθρων 6 παρ. Α.2. στ. ζ' και 22 παρ. 3 του ν. 1068/1980, ο Κανονισμός Λειτουργίας Δικτύου Ύδρευσης (ΚΛΔΥ) της ΕΥΔΑΠ ΑΕ. Κατά τις διατάξεις της παρ. 1.4 του άρθρου 1 του άνω Κανονισμού ορίζεται μεταξύ άλλων ότι: «Ο εκάστοτε ιδιοκτήτης του ακινήτου αυτού έχει όλες τις υποχρεώσεις και όλα τα δικαιώματα που αναφέρονται σ' αυτόν τον Κανονισμό.», ενώ κατά τα διάταξη της παρ. 1.5 του αυτού άνω άρθρου του ΚΛΔΥ ορίζεται ότι «Ο εκάστοτε ιδιοκτήτης

του ακινήτου έχει το αποκλειστικό δικαίωμα υποβολής της αίτησης υδροδότησης του. Η σχέση υδροληψίας υφίσταται πάντοτε μεταξύ της Ε.Υ.Δ.Α.Π. και του εκάστοτε ιδιοκτήτη του υδρευόμενου ακινήτου, ο οποίος θεωρείται ως υδρευόμενος - καταναλωτής από τη συγκεκριμένη παροχή για το συγκεκριμένο ακίνητο, οποιοσδήποτε και αν είχε ζητήσει αρχικώς την υδροδότηση του.». Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις του ΚΛΔΥ προκύπτει ότι η σύμβαση υδροδότησης οιοδήποτε ακινήτου καταρτίζεται αποκλειστικά και μόνο μεταξύ του ιδιοκτήτη και της ΕΥΔΑΠ ΑΕ, ενώ ο εκάστοτε ιδιοκτήτης του υδροδοτούμενου ακινήτου είναι το αποκλειστικό υποκείμενο του συνόλου των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη σύμβαση υδροληψίας και από τις οικείες διατάξεις του ΚΛΔΥ, ακόμα και στην περί-, πτώση που δεν ποιεΐται ο ίδιος χρήση του υδροδοτούμενου ακινήτου και συνακόλουθα της παροχής υδροδότησης και ως εκ τούτου δεν απολαμβάνει ο ίδιος το καταναλισκόμενο αγαθό (νερό) που παρέχει η αντίδικος. Αντίστοιχες ρυθμίσεις καθ' όσον αφορά στο υποκείμενο των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων από τη σχέση υδροδότησης προβλέπονταν και στον αμέσως προηγούμενο Κανονισμό Λειτουργίας Δικτύου Ύδρευσης (ΚΑΛΥ) της ΕΥΔΑΙΤ ΑΕ, όπως αυτός καταρτίσθηκε δυνάμει της υπ' αριθμ. 13103/9.5.2001 απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου της ΕΥΔΑΠ και εγκρίθηκε δια της υπ' αριθμ. Δ6/1300 Υπουργικής Απόφασης του Υφυπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (ΦΕΚ 1396/Β'2001). Αντίθετα ουδεμία σχετική ρύθμιση υφίστατο στον προϊσχύσαντα αρχικό ΚΛΔΥ, που καταρτίσθηκε δυνάμει της υπ' αριθμ. 1627/26.9.1983 απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου της ΕΥΔΑΠ και εγκρίθηκε δυνάμει της υπ' αριθμ. ΕΔ5/22/1984 Υπουργικής Απόφασης του Υπουργού Δημοσίων Έργων (ΦΕΚ 52/Β'1984). Ειδικά, κατά τη διάταξη της παρ. 1.4 του άρθρου 1 του ανωτέρω (προγενέστερου) Κανονισμού οριζόταν μεταξύ άλλων ότι: «1.4. Ο εκάστοτε υδρευόμενος στο ακίνητο αυτό έχει όλες τις υποχρεώσεις και όλα τα δικαιώματα που αναφέρονται σ' αυτόν τον Κανονισμό.», ενώ κατά τη διάταξη της παραγράφου 3.1.1 του άρθρου 3 του αυτού Κανονισμού οριζόταν ότι «3.1.1. Εκείνος που θέλει να υδρευτεί από την ΕΥΔΑΠ θα συμπληρώνει έντυπο που θα του δίδεται από τα αρμόδια γραφεία της Εταιρείας και θα προσκομίζει ό, τι δικαιολογητικό ορίζεται από την εκάστοτε ισχύουσα νομοθεσία.». Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις του προϊσχύσαντος ΚΑΛΥ, που τύγχανε εφαρμοστέος κατά τον χρόνο σύναψης της μισθώσεως μεταξύ του δικαιοπαρόχου πατέρα του ενάγοντα και της αρχικής μισθώτριας καθώς και κατά τον χρόνο υδροδότησης του ανωτέρω ακινήτου, προκύπτει ότι δεν επιβαλλόταν (όπως σήμερα επιβάλλεται με βάση τον νυν ισχύοντα ΚΛΔΥ) η σύμβαση υδροληψίας να συνάπτεται αποκλειστικά και μόνον με τον ιδιοκτήτη εκάστου υδροδοτούμενου ακινήτου, ενώ υποκείμενο της ιδρυόμενης σχέσης υδροληψίας και συνακόλουθα φορέας των συναφών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων τύγχανε ο εκάστοτε υδρευόμενος, ήτοι το πρόσωπο που είχε συνάψει με την ΕΥΔΑΠ ΑΕ τη σύμβαση υδροδότησης, σε κάθε δε περίπτωση το πρόσωπο που έκανε χρήση της παροχής και απολάμβανε το καταναλισκόμενο νερό, χωρίς ωστόσο το πρόσωπο αυτό να ταυτίζεται αναγκαστικά κατά νόμον με τον εκάστοτε ιδιοκτήτη του υδρευόμενου ακινήτου. Η διαφοροποίηση αυτή των ρυθμίσεων μεταξύ του ισχύοντος και του αρχικού ΚΛΔΥ δικαιολογεί τη ρύθμιση της παρ. 1.5 του άρθρου 1 του νυν ισχύοντος ΚΛΔΥ, κατά την οποία η σχέση υδροληψίας υφίσταται πάντοτε μεταξύ της ΕΥΔΑΠ και του εκάστοτε ιδιοκτήτη, ανεξαρτήτως του προσώπου που είχε ζητήσει αρχικώς την υδροδότηση του ακινήτου. Οι ανωτέρω διατάξεις του ισχύοντος ΚΛΔΥ δεν είναι αντυσυνταγματικές όπως μη νόμιμα ισχυρίζεται ο ενάγων καθόσον με αυτές καθορίζονται υποχρεώσεις και δικαιώματα απέναντι στην ΕΥΔΑΠ μόνο στον κύριο του ακινήτου στο οποίο είναι μόνιμα εγκατεστημένη η παροχή με το δίκτυο της

ΕΥΔΑΠ. Η σχέση αυτή του ιδιοκτήτη του ακινήτου με την ΕΥΔΑΠ ισχύει ανεξάρτητα με το αν είναι ο ίδιος ένοικος ή άλλος τρίτο μισθωτής, έτσι ώστε θεωρείται αυτός μόνο κατά τεκμήριο ο συμβαλλόμενος με την εταιρεία και αυτός ο οποίος βαρύνεται με τις πάσης φύσεως οφειλές του ακινήτου προς την ΕΥΔΑΠ, ακόμη κι αν αυτές προέρχονται από χρήση που δεν έγινε από τον ίδιο αλλά από τρίτο πρόσωπο όπως π, χ τον μισθωτή. Καθιερώνεται δηλ με τις ανωτέρω διατάξεις αντικειμενική ευθύνη για τον εκάστοτε ιδιοκτήτη του υδρευόμενου ακινήτου. Και τούτο διότι ο κίνδυνος από πράξεις ή παραλείψεις του μισθωτή ,λογίζονται ως τυχηρά γεγονότα για τα οποία ευθύνεται έναντι της ΕΥΔΑΠ ο εκμισθωτής και κύριος του ακινήτου δεδομένου ότι τα γεγονότα αυτά εντάσσονται στην κατηγορία των τυπικών κινδύνων εις βάρος του εκμισθωτή και της ιδιοκτησίας του που μπορούν να προκόψουν από την σύμβαση μίσθωσης στην οποία η ΕΥΔΑΠ, παρόλο που εκπληρώνει την αναληφθείσα υποχρέωσή της να παρέχει νερό, δεν μπορεί να επέμβει και να ελέγξει την φερεγγυότητα του προσώπου του μισθωτή προς διασφάλιση των δικών της συμφερόντων αλλά και- ως οργανισμού κοινής ωφέλειας- και του κοινωνικού συνόλου , με δεδομένο ότι ο κύριος- εκμισθωτής έχει επιλέξει τον μισθωτή και επομένως έχει τα βάρος των ευθυνών από την σύμβαση αυτή. Κατόπιν των ανωτέρω οι αντίθετοι ισχυρισμοί του του ενάγοντα τυγχάνουν αβάσιμοι. Περαιτέρω ο ενάγων ισχυρίζεται ότι η εναγομένη ευθύνεται απέναντι του δύναμει της διάταξης του άρθρου 8 του ν. 2251/1994 ως παρέχουσα υπηρεσίες καθόσον παραβιάζοντας τις υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας καθώς και τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών έγινε υπαίτια πρόκλησης της ως άνω ζημίας του ενάγοντα, με την δημιουργία της ανωτέρω οφειλής. Ειδικότερα επί του εν λόγω ισχυρισμού λεκτέα τα εξής: Όπως αποδείχθηκε στην προκειμένη περίπτωση, όταν αποπερατώθηκε η ανέγερση της πολυκατοικίας, στην οποία ευρίσκεται το άνω ακίνητο ιδιοκτησίας του ενάγοντα για να διευκολυνθεί και επιταχυνθεί η διαδικασία υδροδότησης των διαμερισμάτων της πολυκατοικίας, ο εκ των οικοπεδούχων, ενεργώντας νόμιμα υπό τον τότε ισχύοντα ΚΛΔΥ, συνήψε με την εναγομένη ΕΥΔΑΠ ΑΕ συμβάσεις υδροδότησης για το σύνολο των διαμερισμάτων της άνω πολυκατοικίας, ακόμα δηλαδή και για εκείνα τα διαμερίσματα, τα οποία δεν του ανήκαν κατά κυριότητα. Ο άνω οικοπεδούχος προέβη δηλαδή στη σύναψη των άνω συμβάσεων δεδομένου ότι εφόσον κατά τον χρόνο εκείνο η σύμβαση υδροδότησης δεν συναπτόταν αποκλειστικά με τον ιδιοκτήτη του υδροδοτούμενου ακινήτου, ο νέος ιδιοκτήτης ή μισθωτής εκάστου διαμερίσματος, ο οποίος βαρυνόταν με τη δαπάνη κατανάλωσης ύδα- τος, υποχρεούτο αντιστοίχως κατά νόμον ή κατά τους όρους του μισθωτηρίου και τις επιταγές της καλής πίστης και των συναλλακτικών χρηστών ηθών να αιτηθεί από την ΕΥΔΑΠ τη μεταβολή του ονόματος του δικαιούχου της παροχής υδροδότησης του διαμερίσματος ιδιοκτησίας του ή κατοχής του αντιστοίχως. Ωστόσο, η αρχική μισθώτρια του άνω διαμερίσματος ιδιοκτησίας του ενάγοντα,, ουδέποτε προέβη, ως όφειλε, στη μεταβολή του ονόματος του δικαιούχου της παροχής υδροδότησης του μίσθιου ακινήτου, με συνέπεια να φέρεται επί σειρά ετών ως δικαιούχος της εν λόγω παροχής υδροδότησης ο αρχικώς συμβληθείς με την ΕΥΔΑΠ ΑΕ,, Ωστόσο το έτος 2010, όταν διεκόπη για πρώτη φορά η υδροδότηση του άνω ακινήτου λόγω ληξιπρόθεσμων οφειλών της μισθώτριας έναντι της ΕΥΔΑΠ ΑΕ και παρέστη η ανάγκη να συνομολογηθεί μεταξύ της αυτής και της μισθώτριας διακανονισμός για την καταβολή της άνω οφειλής σε δόσεις, προκειμένου να επανυδροδοτηθεί το ακίνητο, η κόρη της αρχικής μισθώτριας του άνω ακινήτου, η οποία ήδη από την αρχή της άνω μίσθωσης τύγχανε ένοικος ,αιτήθηκε από την ΕΥΔΑΠ ΑΕ, την αλλαγή ονόματος δικαιούχου της παροχής υδροδότησης, δηλώνοντας ψευδώς ότι τυγχάνει ιδιοκτήτρια του μίσθιου ακινήτου. Όμως, κατά τον χρόνο υποβολής του αιτήματος μεταβολής του ονόματος δικαιούχου της παροχής στις

7.12.2010, είχε ήδη τεθεί σε ισχύ ο νυν ισχύων ΚΛΔΥ της εναγόμενης που προβλέπει ρητά, σύμφωνα με τα παραπάνω αναφερόμενα ότι η σχέση υδροληψίας υφίσταται πάντοτε μεταξύ της ΕΥΔΑΠ ΑΕ και του εκάστοτε ιδιοκτήτη του υδρευόμενου ακινήτου, Ως εκ τούτου, η εναγομένη ΕΥΔΑΠ, όφειλε κατά τη διάταξη του άρθρου 8 ν. 2251/1994, και τις γενικές αρχές της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών να ελέγξει τη νομιμοποίηση της άνω μισθώτριας ως δήθεν ιδιοκτήτριας του άνω ακινήτου, αφού κατά τον χρόνο εκείνο (ήτοι, το έτος 2010) κατά τον ισχύοντα ΚΛΔΥ η σύμβαση υδροδότησης μπορούσε να συναφθεί μόνον μεταξύ της ΕΥΔΑΠ και του ιδιοκτήτη του υδροδοτούμενου ακινήτου και ως εκ τούτου η μεταβολή του υποκειμένου ήδη υφιστάμενης σχέσης υδροδότησης ήταν επιτρεπτή μόνον εφόσον ο νέος συμβαλλόμενος ήταν ιδιοκτήτης του υδρευόμενου ακινήτου. Όπως άλλωστε έγινε δεκτό τόσο με την προαναφερόμενη υπ' αριθμ. 1055/2018 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) όσο και με την αριθμ. πρωτ. 22246/22.5.2018 έγγραφη σύσταση -πόρισμα της Αρχής «Συνήγορος του Καταναλωτή», η εναγομένη προέβη κατά το έτος 2010 στη μεταβολή στοιχείων του δικαιούχου της παροχής υδροδότησης του άνω ακινήτου κατόπιν σχετικής αιτήσεως της πρώην μισθώτριας, συνοδευόμενης από ψευδή υπεύθυνη δήλωση της ίδιας περί της δήθεν ιδιότητάς της ως ιδιοκτήτριας του άνω ακινήτου, παραλείποντας να προβεί σε οιονδήποτε (έστω στοιχειώδη) έλεγχο νομιμοποίησης δια της υποβολής των αναγκαίων δικαιολογητικών νομιμοποίησης. Ισχυρίζεται η εναγομένη ότι κατά τον χρονικό εκείνο διάστημα (2010) δεν απαιτείτο προσκόμιση τίτλων ιδιοκτησίας ή του εντύπου Ε9 παρά μόνο υποβολή υπεύθυνης δήλωσης .Ωστόσο κατά την άποψη του παρόντος δικαστηρίου η επικαλούμενη από την εναγομένη ρύθμιση αυτή (1.1.5) του ισχύοντος Κανονισμού δεν είχε αναδρομική ισχύ, καθόσον σύμφωνα με το άρθρο 3 του εν λόγω Κανονισμού ορίζεται ότι «ο ιδιοκτήτης του ακινήτου υποχρεούται για την υδροδότηση της ιδιοκτησίας του να υποβάλει όλα τα απαιτούμενα σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία δικαιολογητικά». Με άλλα λόγια εν όψει του ότι εν προκειμένω επρόκειται για ακίνητο που είχε υδροδοτηθεί υπό την ισχύ του προγενέστερου Κανονισμού με τον οποίο δεν απαιτείτο η ύπαρξη κυριότητας στον υδροδοτούμενο και εν όψει του ότι το ακίνητο του ενάγοντα είχε υδροδοτηθεί κατόπιν αιτήσεως μη κυρίου -υδρευόμενου, γίνεται σαφές ότι στο αρχείο της εναγομένης δεν υπήρχαν νομιμοποιητικά έγγραφα ιδιοκτησίας για το εν λόγω ακίνητο. Κατά συνέπεια μη νομίμως η εναγομένη εν προκειμένω εφάρμοσε την διάταξη του άρθρου 1.5 και αρκέσθηκε μόνο στην προσκόμιση εκ μέρους της μιας υπεύθυνης δήλωσης, για την αλλαγή της ιδιοκτησίας αντί να ζητήσει πλήρη νομιμοποιητικά έγγραφα κυριότητας του ακινήτου. Σε κάθε περίπτωση η ως άνω αμέλεια της εναγομένης εξακολούθησε να συντρέχει κατά το έτος 2017, όταν δηλ. στις 13.3.2017 η ως άνω μισθώτρια κατέθεσε την υπ' αριθμ 6137/2017 αίτηση για ρύθμιση της οφειλής της σε 60 δόσεις και προσκόμισε το απαιτούμενο πλέον -ως δικαιολογητικό από την εναγομένη -Ε9, στο οποίο ωστόσο αναφερόταν άλλο διαμέρισμα από εκείνο που υδροδοτεί η υπ' αριθμ. 1157847 παροχή ύδρευσης. (βλ. και σχετικό ισχυρισμό- ομολογία της εναγομένης στις υπ' αριθμ. πρωτ. 22062/21.5.2018 προτάσεις της προς το Συνήγορο του Καταναλωτή.) . Συνέπεια της ανωτέρω παράλειψης της εναγομένης ήταν αφενός μεν να καταχωρήσει εσφαλμένα και αναληθώς στα αρχεία της ως ιδιοκτήτρια του ανωτέρω ακινήτου τρίτο πρόσωπο (την ως άνω μισθώτρια) αφετέρου να προβεί μαζί της σε 5 διαδοχικούς διακανονισμούς της οφειλής αυτής, η οποία λόγω μη τήρησης των όρων της ρύθμισης εκ μέρους της ανήλθε στις 4.12.2017 στο ύψος των 4.841,67 ευρώ. Επομένως με την ως άνω παράνομη και υπαίτια παράλειψή της η εναγομένη, παραβίασε τις υποχρεώσεις της πρόνοιας και ασφάλειας που απορρέουν από την διάταξη του άρθρου 8 του ν. 2251/1994 ως παρέχουσα υπηρεσίες, με συνέπεια να προκληθεί στον ενάγοντα ζημία ύψους 4.538,58

ευρώ (όπως διαμορφώθηκε το ποσό της οφειλής μετά την εξόφληση εκ μέρους του τριών δόσεων του διακανονισμού). Ωστόσο δεν αποδείχθηκε ότι η εναγομένη παραβίασε την υποχρέωσή της για τη λήψη συναίνεσης του ενάγοντα ως ιδιοκτήτη του άνω διαμερίσματος πριν προβεί στην συνολολόγηση των διαφόρων διακανονισμών που έκανε με την παραπάνω οφειλέτρια, καθόσον ο ενάγων ουδέποτε, απ' όταν απέκτησε το εν λόγω ακίνητο (έτος 2010) έως την 20/10/2017 που προσήλθε για πρώτη φορά στα γραφεία της ΕΥΔΑΠ η μητέρα του, είχε ενημερώσει ως όφειλε την εναγομένη για την αλλαγή της ιδιοκτησίας. Καθόσον αν είχε προβεί εγκαίρως στην ενέργεια αυτή, θα είχε την δυνατότητα αφενός μεν άμεσης ενημέρωσης για τις οφειλές της παροχής αφετέρου θα είχε ζητηθεί από την εναγομένη η συναίνεσή του για τους ανωτέρω διακανονισμούς. Επομένως ο ενάγων συνετέλεσε στην πρόκληση της ζημίας του και συνακόλουθα στην δημιουργία της οφειλής προς την εναγομένη με συντρέχον πταίσμα το οποίο κατά τη κρίση του δικαστηρίου ανέρχεται σε ποσοστό 30%, γενομένης εν μέρει δεκτής της σχετικής "έντασης εκ του άρθρου 300 ΑΚ που προτείνει η εναγομένη. Επομένως η ζημία του ενάγοντα και αντίστοιχη οφειλή προς την εναγομένη ανέρχεται στο ποσό των $4.538,58 \times 30\% = 1.361,57$ ευρώ. Κατόπιν των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως προς το κύριο αίτημα της και να αναγνωρισθεί η ανυπαρξία της οφειλής του ενάγοντα προς την εναγομένη από την ανωτέρω αιτία, κατά το υπερβάλον του ανωτέρω ποσού ήτοι κατά ποσό των $4.538,58 - 1.361,57 = 3.207$ ευρώ . Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων (179ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την ανυπαρξία της οφειλής του ενάγοντα προς την εναγομένη απορρέουσα από την υδροδότηση της οικίας του επί της οδού με την με αριθμό παροχή υδροδότησης, κατά το ποσό των τριών χιλιάδων τριακοσίων (3.307) ευρώ.

ΣΥΜΦΗΦΙΖΕΙ μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα στις 26 Αυγούστου 2019.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ ΑΚΡΙΒΗ ΕΡΜΙΔΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΑΙΚ. ΜΑΡΑΓΚΟΥ